

CESTOU NECESTOU

Pondělí, 02. července 2018

Tak jsem vlastně nastoupila do práce... Alespoň mi to tak trochu připadá. Jednoznačně mi přebyly další - "povinnosť vlastní" - nejen chodit pravidelně sepešem, ale také i pravidelně, každá pracovní den, jezdit na tři hodiny do školy na angličtinu. Což obnáší cestu jednu hodinu tam, jednu zpět, tam, když už tedy jsem "tam", neboli v centru, tak se kouká co kde máš, co kde máš - zámavě ho.

A přitom hodina je v úvodu hned. K tomu ty útrapice se psem, a je to pracovní doba jak vyjít... Je to jednou vím např. o měm každodenním cerstovním: nejraději mám tu první, respektive poslední - stá, kdy jedu autobusem. Mám totiž kliku, že bydlím v městě, kde je docela klid, ulice jsou poměrně tiché a přímé-jemné. (V okolí mám dva parky - jeden menší, Karl Schurz Park, pochopitelně Central Park. Ale ten je kus dál a je v něm stáje hodná lid. O parcích vím např. př. Proto jezdím do centra město lid, jedu v jinou v poloprůhledném a zpět v průhledném autobuse. Takže je to taková př. projít - ka zdejším ulicemi.

Ten neuvěřitelný rambajs, o kterém bych vím dnech chtěla napsat, začal na a na Broadway, když vlezou do subway.... V době, kdy tudy jezdím, je už úplně, takže je tam v jinou docela fest plno. A absolutně se to nedá srovnat s metrem v Čechách - je to něco velkého, horkého, divokého. Ale o zábavě je tu v každou denní - a i noční - dobu postaráno: tam př. př. do vozu bhem těch krátkých cest na Penn station vstoupí - jaká zámavě - lov - kdy i skupinka. Zpívají, tancují, procházejí - vozem, a pochopitelně vyběraji - peněze. Musím ale př. ct, že jsou v jinou docela dobří. Př. jsem si př. ekle, že v Evropě by byli celi lebrity... :-))

Nedokážu se nedávat - tedy ne umět, prosím. Snažím se být totálně nenápadná a zatím slavím úspěchy. A i když mne dcera varovala, že toho mohl někdo vyjímout, což podle mne absolutně nehrozí, tak fotím. Jen nesmím být zapnutá blesk :-)).

Ale ono to opravdu není - k poznání, protože jestli v celém voze se najde jeden jediný lov, který nemá v ruce mobil, tak to je téměř zázrak. V jejich něco s tou, hrajou, telefonují, př. jdu... Jsou ponořeni do svého mobilového světa a absolutně nevnímají okolí. Jo, jednoho, co nemá v ruce mobil, jsem v př. našla - rastafariana, který kuje - ho - epici. Př. jsem si př. mou babičku drahou milovanou, protože stejně jako ona koukal v judu možná a př. itom háj - koval. A že mu to šlo od ruky, to byste koukali... Jeho dává, co sedí vedle, měla na sobě nátlak a pidi-mini-spodní kalhotky. Snad o pár cm v - tanga... Je to př. že si po chvíli pak dala tu tašku do klána...

Jak už jsem psala, je v jinou narváno. A pokud si někdo nehodou na sedačkách ustele, tak ho nikdo nebudí. Snad možná na konečně, ale cestou rozhodně ne.

Když vylezu ze subway na ulici, dostanu třáskou ránu. Tedy moje bublinky. Nevěděla bych, k čemu to přirovnat, je to super kravál velkoměsta: po silnicích jezdí dost policajtů, v jejich majápuťáň na plně koule houkačky. Stejně tak velké sanitky, kterých tu jezdí neurekom. Do toho houkačky v jezech nespokojených lidí, skápná brzdí i rovinná motorek. Neledasjakých, tady se na jaké tě obyčejně motorce nejezdí, to jsou vady takové ty velké široké super-maxi-turbo, které, i když se ploužákem krokem, tak vydávají rachot jak vztáctaj-cá- tryskáč. A autobusy... A samozřejmě - vjude někdo na co hraje, vykřikuje, nabízí, zpívá, vytrubuje, pobíhá...

Mezi jsou vjude mořná

na ulici ubytlení nejznámější - bampovci - bezdomovci, "houmláci".

Od starších, kteří - na ulici prošli u desátky let, přišel stádně - věk, a po zelení, tedy mládež tak kolem dvacátky. Jo, je tu taky dost mladších...

A každá má nějakou tu epravou vizitku, takovou upoutávkou: "hele, co mi je, kolik mi je, nemám nic, přispějte."

Je ale fakt, že zas moc neobtěžují, klidně si v tom svém "přímě-země" docela spokojeně žijou... Tahle paní, která si právě vyjádřila svém papundeklu - je o dost nepřemně nemoci (i když pochybuju, že ji skutečně má), se po chvíli sebrala, odešla ke známým kousek vedle a v rytmu bubenky vystihla dokonalý tanec. Pak odešla s kbelkem publikum a šla si vedle na oběd. Prostě - každá si žije, jak chce, jak ho to baví... (Mj. bezdomovci je v New Yorku kolem 90 000 lidí, ale pouze pár procent z nich je trvale bez přístřeší. Másto máj totiž zavedený systém, díky němu má majlí lidé bez domova zabezpečeno, že máj - kde přispějí.)

d@niela